

Написано от Пастор Бедрос Алтунян
Четвъртък, 20 Ноември 2014 17:49

Какви поражения донесе на вярващите и църквата в България комунистическият режим? По каква рецепта управлението на БКП проповядваше омраза, а не любов? Кои духовници от християнските деноминации станаха жертва на тоталитарната машина? Отговор на тези въпроси ще откриете в изказването на **пастор Бедрос Алтунян**, председател на Евангелския епископален методически съюз, което сайтът **desebg.com**

com

публикува. То беше направено на Кръглата маса

„Свидетели на вярата през комунистическия режим“,

проведена на 15 ноември 2014 г. в Белене. Изказването е представено от автора му и се публикува с незначителни съкращения. Заглавието е на

desebg.com

com

.

Вижте ([проследи линка тук](#)) изключително силното слово на пастор Бедрос Алтунян, произнесено по време на общонационалното честване на 25-годишнината от майските събития през 1989 г., състояло се на 20 май 2014 г. в село Пристое.

Само преди 3 месеца папа Франциск сподели в една утринна литургия: "И днес кръвта на мъчениците е семето на църквата." В размишленията му, впечатли ме неговото изявление: "Съществува едно условие: „за да бъде истинско свидетелството, то трябва да е безусловно“, отбеляза Светия Отец.

Гоненията на християните – държавна политика при комунистическия режим

Написано от Пастор Бедрос Алтунян
Четвъртък, 20 Ноември 2014 17:49

Днес в нашия секуларизиран свят, това безусловното свидетелство е рядкост. То е само там, където мъчениците на църквата са изправени пред тежкия избор: да останат верни на своето призвание с цената своя живот. Това е изборът на епископ Евгений Босилков, Павел Джиджов, Камен Вичев, Йосафат Шишков, на избитите православни свещеници, на стотиците свещенослужители по затворите, на всички мъченици на църквата.

Гоненията на християните – държавна политика при комунизма

Църквата в България има своите герои на вярата – от единичните случаи на преследвания от кървавите събития след 9 септември 1944 г. до масовите гонения на християните по време на комунистическото управление в България.

През тези години никой нямаше право да говори свободно, да изповядва вярата си, както съвестта го задължава, да възпитава децата си, според както вярата му повелява. Беше постигнат пълен контрол над човешката личност, след това се опитаха да поставят под контрол и Църквата. Гонението на християните и унищожаването на Църквата в България се превърна в държавна политика. Атеизмът стана държавната религия.

Не трябва да смятаме, че тези действия в България бяха случайни или резултат на някакви обстоятелства. Това бяха системни действия, планирани и наложени от сталинисткия режим навсякъде, в цяла окупирана Източна Европа. В някои страни имаше утвърдени християнски традиции и християните не можаха да се пречупят лесно, но и на тях пътят на страданието не им беше спестен.

Съветската рецепта: Не ни трябва проповядване на любов, а на омраза

Отношението на комунистите към християните е изразено много ясно от Анатолий Луначарски – първият народен комисар на просветата след Октомврийската революция.

Написано от Пастор Бедрос Алтунян
Четвъртък, 20 Ноември 2014 17:49

"Ние мразим християнството и християните. Християнството проповядва любов, но това, което ни трябва, е омразата. Трябва да се научим да мразим!"

Трябва да знаем, че в България във всички министерства и важни учреждения имаше дублиращо ръководство от съветски "съветници", които вземаха решенията и ги налагаха. Последвалите събития носят духа на идеите на Луначарски и се приложиха в живота на църквите в България. Всички, които не се подчиниха на атеистичния режим, поеха пътя на страданието.

Съдебните процеси срещу Евангелските църкви

Искам да спомена имената на мъчениците на Евангелските църкви в България, за което съм тук.

В първият съдебен процес на Евангелските пастори - шпиони, бяха включени 15 пастири по дело № 248 на Софийски Окръжния съд. Процесът продължи 11 дни – от 26 февруари до 8 март 1949 г. Тогава се прочетоха присъдите, които бяха написани предварително.

Лидерите на Евангелските деноминации бяха осъдени на "доживотен строг тъмничен затвор":

1. П-р Васил Зяпков – 48-годишен, религиозен представител на Обединени евангелски църкви (ОЕЦ) в България, ръководител на Евангелските съборни църкви и пастир на Първа евангелска църква в София.
2. П-р Янко Иванов – 48-годишен, заместник религиозен представител на ОЕЦ и върховен надзирател на Евангелските методистки църкви.
3. П-р Никола Михайлов – 49-годишен, председател на Върховния съвет на ОЕЦ и секретар на съюзното настоятелство на Баптистките църкви.
4. П-р Георги Чернев – 46-годишен, член на Върховния съвет на ОЕЦ и председател на Петдесятните евангелски църкви.

Тежки присъди от „15 години строг тъмничен затвор” получиха:

5. П-р Ламбри Мишков – 41-годишен, от Евангелските съборни църкви, член на Върховния съвет на ОЕЦ.
6. П-р Георги Васов – 48-годишен, от Евангелските баптистки църкви, член на Върховния съвет на ОЕЦ.
7. П-р Харалан Попов – 41-годишен, от Евангелските петдесятни църкви, член на Върховния съвет на ОЕЦ.

Пастири с присъди „10 години строг тъмничен затвор”:

Написано от Пастор Бедрос Алтунян
Четвъртък, 20 Ноември 2014 17:49

8. П-р Иван Ангелов – 44-годишен, от от Евангелските баптистки църкви.

9. П-р Йончо Дрянов – 41-годишен, от Евангелските петдесятни църкви.

11. П-р Захари Райчев – 50-годишен, от Евангелските баптистки църкви

Пастири с различни присъди:

12. П-р Ладин Попов – 36-годишен, от Евангелските петдесятни църкви.

13. П-р Митко Матеев – 39-годишен, от от Евангелските баптистки църкви.

14. П-р Ангел Динов – 40-годишен, с присъда „1 година условно”.

15. П-р Александър Георгиев – 65-годишен, с присъда „1 година условно”.

Делото на пастор Васил Зяпков

Искам да ви представя съдбите само на 2 имена от този списък: П-р Васил Зяпков – 48-годишен, осъден на „доживотен строг тъмничен затвор”.

Започнал като пастир на Методистката църква в София. Завършил богословие в Англия. Печели стипендия за специализация в Ню-Йорк. Председател на Евангелските съборни църкви и пастир на Първа евангелска църква в София, Председател на Обединените евангелски църкви в България. Блестящ оратор, изключително ерудирана и обаятелна личност. Участник в правителствената делегация на Отечественофронтовското правителство на Кимон Георгиев за подписване на мирния договор в Париж след Втората световна война.

Историческите факти ни показват, че в различни църкви в Париж изнася беседи за България, като единствен протестантски духовник провежда сказки с жените на англоезичните делегати и така е успява да спечели разположението на победителите за българската кауза. Той има принос за доброто отношение на съюзниците към България. Ние загубихме войната, но получихме територия – Южна Добруджа, за първи път след всички войни от 1912 г.

Без нито ден помилване

П-р Здравко Безлов – 28-годишен, с присъда „15 години строг тъмничен затвор”. Завършил богословие и икономика в Германия. Връща се в България веднага след края на войната. Бил е само 2 м. пастир в София. Арестуван и осъден. Всички са смятали, че ще получи условна присъда, но в следствието не се пречупва и получава 15г.присъда. Излиза последен от осъдените пастори след 13г. със сериозно заболяване, без нито 1 ден помилване.

Още пастори на съд

Само 4 месеца след този шумен процес по дело № 1166 от 5 юли 1949 г. на Софийски областен съд съвсем безшумно бяха осъдени други 9 души:

1. П-р Стефан Градинаров – Съборни църкви
2. П-р Симеон Илиев – Съборни църкви
3. П-р Илия Илиев – Методистки църкви
4. П-р Спас Милушев – Методистки църкви
5. П-р Симеон Попов – Методистки църкви
6. П-р Атанас Георгиев – Баптистки църкви
7. П-р Христо Нейчев – Баптистки църкви
8. П-р Милан Костов – Баптистки църкви
9. П-р Дико Мавродиев – Петдесятни църкви

В кратък промеждутък са арестувани редица пастори и активни членове на църквите:

П-р Гавраил Цветанов - Методистки църкви

П-р Иван Игов - Баптистки църкви

П-р Ангел Игов - Баптистки църкви

П-р Кирил Йотов - Методистки църкви

П-р Неофит Цеков - Съборни църкви

Списъкът е много дълъг. Някои не се огънаха в следствието и бяха изпратени без присъда в лагери и затвори.

Политическите процеси срещу католиците

Гоненията на християните – държавна политика при комунистическия режим

Написано от Пастор Бедрос Алтунян
Четвъртък, 20 Ноември 2014 17:49

Последваха процеси срещу католическите епископи и свещеници. През 1952г. се провеждат 6 процеса. През юли 1952 г. са арестувани 40 души, сред които един католически епископ, 25 католически свещеници и една монахиня. Всички са обвинени в шпионска и подривна дейност срещу народнодемократичната власт.

На 3 октомври е произнесена присъдата. Четирима души са осъдени на смърт чрез разстрел: Никополският епископ Евгени Босилков, отец Камен Вичев, отец Павел Джиджев и отец Йосафат Шишков. Смъртните присъди са изпълнени в 23,30 часа на 11 ноември 1952г.г. в Софийския затвор.

Ударите срещу Българската православна църква

Удари получава и Българската православна църква. От народния съд са осъдени общо 152 духовници, от които 13 на смърт и 15 на доживотен затвор. Останалите са получили различни срокове затвор. Скоро следват: отмяна на църковните празници и заменянето им с измислени, недопускане на миряни и особено младежи в празнични богослужения, манастири и църкви се обявяват за музеи. Следват репресивни действия към духовенството.

Последствията – без духовни водачи

Но не това е най-страшното. Църквата се превзема отвътре. Държавата прониква в църквата, кандидатите за епископи са под натиск да станат сътрудници на ДС.

Какви са последствията:

Църквата остана без своите духовни водачи. Стадото, което Христос им повери, остана без пастири. Затова ни предупреждава Исус Христос в Ев. на Матей 26 гл. с пророческите думи в книгата на пр. Захария 13 гл.: писано е "Ще поразя пастира; и овците на стадото ще се разпръснат".

Отнемане на църквите

Много от църкви бяха отнети, някои събаряни, други бяха превръщани в езически капища: Баптистката църква в Русе – Дом на атеистичните обреди. Методистката църква във Варна – куклен театър, същото стана в Плевен, Католическата църква във Варна – стана репетиционна зала на операта и балета. Имаше много протести от световни организации. Английският парламент назначи анкетна комисия за проучване на отнетите евангелски църкви в България. Тайно дойде представител да види отнетите църкви.

Затворени църкви, пастирите в затвора, стадото се разпръсна. Комунистическия режим очакваше, че след като възрастното поколение умре, църквите ще се затворят от само себе си. Но на много места миряни поеха трудното задължение да се грижат за църквата, да хранят малцината верни жадни души, да поддържат отворени вратите на църквите.

За голяма радост почти всички от нашите пастирите след освобождаването от затвора не се поколебаха да продължат своята служба с цената на безкраен тормоз до края на мъченическия им живот.

Репресиите през 80-те години

Забранена беше работата с деца и младежи. Богослуженията бяха контролирани. И въпреки това Църквата продължаваше своя живот.

Не мислете, че всичко това ставаше само през сталинисткия следвоенен период. През началото на 1980 г. след подписването на Хелзинкските документи за Човешките права и свободи на съвестта и изповеданията, по следствено дело № 208 на Софийския районен съд бяха осъдени 6 души от Евангелските църкви на 4 години затвор:

Написано от Пастор Бедрос Алтунян
Четвъртък, 20 Ноември 2014 17:49

1. П-р Георги Тодоров
2. Натанаил Цачев
3. Петър Янев
4. Димитър Сивов
5. Банчо Колев Банчев
6. Димитър Жеков

Тяжното престъпление беше, че бяха част от верига за нелегално разпространение на Библията. През тези 50 г. в България не се отпечата нито една Библия, нито се отпечата каквато и да е християнска литература за масова употреба. Евангелски мисии от Европа нелегално доставяха Библии, които се разпространяваха сред всички християни, независимо от църквите и деноминациите: Православни, католици, евангелисти. От тогава е нашето приятелство и с католически и православни братя. Но това се наказваше строго от закона.

Три от осъдените бяха мои добри приятели и сътрудници в тази верига. След този процес Натанаил Цачев умря в Ловешкия затвор, п-р Георги Тодоров умря месеци след като излезе от затвора. Тяжната вина беше, че обичаха църквата и Божието Слово повече от живота си.

Процесът срещу пасторите братя Куличеви

Но това не беше всичко:

Пет години по-късно през април 1985 г. по следствено дело № 2306 на Софийския районен съд бяха осъдени още двама:

1. П-р Христо Куличев – пастир на Първа евангелска църква в София и председател на Съюза на съборните църкви.
2. П-р Димитър Куличев – от същата църква.

Те бяха осъдени само защото не се примириха с бруталната намеса на ДС в живота на църквата чрез налагане на послушна и удобна личност за пастир на църквата в София.

Наследството от комунистическия режим

Това е наследството от отминалия комунистически режим. Евангелската Методистка Епископална църква беше почти унищожена, подобно беше положението и с Католическата църква. Това бяха двете църковни общности, които имаха вертикална структура на управление и техните висшестоящи организации са в чужбина – Ватикана и Ню Йорк.

Дойде така очакваният ден, в който се смятахме, че Църквата и Божието Слово ще престанат да бъдат преследвана. Щом политбюро с пагоните влезе в църква и запали свещи, очакваше се, че това време ще се забрави.

В началото на 1990г. Епископът на Евангелската Методистка Епископална църква за Средна и Южна Европа, за първи път дойде в България, след като 47 г. забрана да посети своите църкви в България. На срещата на Еп. Хайнрих Болетер от Швейцария с председателя на Комитета за БПЦ и религиозните култове – др. Любомир Попов, с цел да се възстанови Методистката Църква в България, др. Попов му заяви:

"Идете си и не се връщайте повече. Такава църква няма и няма да има никога в България. Ако бяхте дошли преди една година, аз щях да наредя да ви избодат очите." Аз съм свидетел на тези събития. Духът на Василий II Българоубиец се беше вселил във властващите, даже и след официалното падане на режима.

Абсурдът на българския религиозен преход

Така започна абсурдът на българския религиозен преход. Отново нищо истинско и стойностно – от тогава и до днес. Ние често се изкушаваме да мислим че днес живеем в друго време, че църквата вече няма такива тежки проблеми. За съжаление днес Църквата все повече се изкушава да бъде либерална, да бъде прекалено толерантна към лъжливите учения, към сектите и религиозните култове, които са чужди за нашата култура.

Написано от Пастор Бедрос Алтунян
Четвъртък, 20 Ноември 2014 17:49

Често се злоупотребява с религиозният плурализъм на съвременната християнска цивилизация. Конституциите на всички държави на Западна Европа започваха: "В името на Бога." Но в конституцията на Европейската общност не се прие тази формулировка. Без Бога Обединена Европа няма бъдеще.

Църквата в изкушение да се занимава със себе си

От друга страна днес Църквата често се изкушава да се занимава само със себе си: със своята традиция, със своите исторически заслуги, наследство.

Но от Църквата се очаква да достигне до обикновените хора извън стените на нейните храмове. Там са невидимите олтари, където трябва да служим на отрудените и обременени човешки синове! Някои църкви умеят това.

Немския евангелски богослов Дитрих Бонхофер пише: "Църквата е Църква, само когато е Църква за другите!"

До това велико прозрение той достига в концентрационния лагер във Флосенбург, от където пише тези редове, защото не се примири с усилията на хитлеристкия режим да подчини Църквата на своята идеология. Само 1 месец преди края на войната беше изпълнена смъртната му присъда в началото на 1945г.

Да не ограждаме църковните общества със стени

Уважаеми братя, Ние сме различни и се изкушаваме да ограждаме със стени нашите църковни общества. Това е една обречена кауза, която се подхранва от нашия псевдоцърковен фанатизъм.

Всички смятаха, че Берлинската стена разделя света невъзвратно, но тя падна. Оказа се, че тя е висока само 3м и 60см. Нейният край беше безславен. Защо ние си въобразяваме, че стените, които нашият фанатизъм изгражда между църквите,

Гоненията на християните – държавна политика при комунистическия режим

Написано от Пастор Бедрос Алтунян
Четвъртък, 20 Ноември 2014 17:49

достигат до небето и Господ чува само нашите молитви. Ние сме различни, но това е нашето богатство. Нали ние сме тяло Христово? Заради това мъчениците, паметта на които чествуваме днес, не принадлежат само на Католическата църква, а на всички християни в нашето Отечество!

Аз се възхищавам от нашите братя и сестри католици. Това, което вие правите, ние не винаги успяваме – не сме научени, не сме подготвени. Смирението на отците на Православната църква ни впечатлява. На това прекрасно наследство трябва да продължи, за да можем да се радваме и днес. Ние всички сме слуги в Христовата църква. Трябва да сме благодарни, че Исус Христос ни приема такива, каквито сме. През отминалите трудни години имахме тясно братско сътрудничество – не по върховете на църквите, но долу в низините. Това трябва да продължи и днес.